

DETTIG DAGEN IN PARIJS

VERONICA HENRY

**Dertig
dagen
in
Parijs**

Juliet heeft dertig dagen om het verleden recht te zetten en haar grote liefde terug te vinden

Vertaald door Louise Koopman

ecean

Oorspronkelijke titel *Thirty Days in Paris*. Orion Fiction, imprint van
The Orion Publishing Group Ltd, Londen

© 2023 Veronica Henry

© 2026 Nederlandse vertaling Louise Koopman / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze
uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp bij Barbara

Foto auteur © Howaboutdave

NUR 302

ISBN 9789046835678

ISBN 9789046835685 (e-book)

ISBN 9789046835692 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Opgedragen aan mijn broer Paul
Omdat Parijs er altijd voor ons zal zijn!

‘Je kunt me maar beter vergeten.
Je zou maar beter alles kunnen vergeten.’

– Alain-Fournier, *De grote Meaulnes*

Te huur

Charmante 'chambre de bonne' in het 2e arrondissement. Op een steenworp afstand van de stijlvolle Rue Saint-Honoré, met haar chique boetieks en cafés, is deze voormalige dienstbodekamer een juweel van een appartement, voorzien van alles wat je nodig hebt voor je verblijf in Parijs. Voor lange of korte periodes beschikbaar.

1

Juliet stond in het midden van de keuken, de leegte overviel haar. Er lagen geen keukenspullen op het aanrecht of op het werkblad. Er stond geen kop of bord in de gootsteen, geen lege fles stond klaar voor de glaskak. Geen potje Marmite of pindakaas op het keukeneiland, geen kruimels of kringen of wijnafdrukken van glazen of vochtige theezakjes.

Het zorgde voor een doodse sfeer, geen geur van toast of verse koffie om de scherpe randjes eraf te halen, alleen maar een vage zweem van Cif. Elk keukenoppervlak glom, van het graniet tot het diepe zwart van de inductiekookplaat. Het was vlekkeloos, stil, perfect als in een keukencatalogus. Net zoals de foto die Juliet op Pinterest had gevonden toen ze bezig waren met de verbouwing. Een keuken in shakerstijl in zachte groengrijze tinten, met authentieke kastgreepjes die Juliet had opgeduikeld uit een kringloopwinkel, zodat het er niet uitzag als elke andere verbouwde keuken in hun straat, de Persimmon Road, met spotjes in het plafond en een schuifpui naar de tuin.

Ze hadden met zijn vieren zo ongeveer in de keuken gewoond. Urenlang konden ze er zitten met tussen hen in een schaal nacho's en een ratjetoe aan vrienden en bureu van alle leeftijden, pratend over politiek en de dingen van de dag, maar ook over triviale zaken. Moest Juliet een tatoeage nemen? Iedereen vond van wel. Ze had het niet gedaan. En Stuart? Iedereen vond van niet. Hij had het wel gedaan: een Keltische band om zijn bovenarm, om zijn vers getrainde spierbal goed uit te laten komen. Juliet moest toegeven dat het er goed uitzag. Dat hij er goed uitzag. Maar het was wel gek,

want hoe beter hij in vorm was geraakt, des te meer afstand ze van hem had genomen. Deze gespierde, gestroomlijnde, slanke versie van hem voelde als een vreemde.

Wat een van de redenen was dat ze nu in deze situatie zaten. Na bijna vijftientig jaar hun leven gedeeld te hebben, waren ze alles aan het inpakken om apart te gaan wonen. Afgelopen zaterdag hadden ze een afscheidsfeestje gegeven voor alle burens en ze hadden meegezongen met het nummer 'Go Your Own Way' van Fleetwood Mac, zwaaiend met hun armen, terwijl ze lachten en naar elkaar wezen. Het was een vriendschappelijk scheiden der wegen. Er was totaal geen onderlinge vijandigheid. Ze waren het er beiden over eens geweest dat dit het juiste was.

Maar er zat toch een brok, formaat squashbal, in Juliets keel nu ze naar de deurpost stuurde van de deur die toegang gaf tot het zijkamertje waar de wasmachine stond en de cv-ketel. Tientallen namen en data stonden er met potloodletters steeds hoger opgeschreven. Helemaal bovenaan stond Nate, minstens een kop groter dan zij; de details waren meer dan vier jaar geleden genoteerd. Het ritueel was begonnen toen hij nog een peuter was en zijn vriendjes van de crèche kwamen spelen, en het was geëindigd op een pizza-avond voordat hij naar de universiteit ging, toen het duidelijk was geworden dat ze allemaal hun definitieve lengte hadden bereikt.

Ze zou er alles voor over hebben om ze hier nu bij zich te hebben, popelend om gemeten te worden, Izzy die zich tussen hen in wrong en hen met haar ellebogen wegduwde.

'Dit kunnen we hier niet achterlaten,' zei ze, terwijl ze met haar vingers over de namen ging.

'Maak gewoon een foto,' zei Stuart, die elk greintje sentimentaliteit afgeschud leek te hebben, tegelijk met zijn overgewicht.

Haar kin begon te trillen als ze dacht aan de kleine Izzy die zich zo groot mogelijk probeerde te maken terwijl Juliet het potlood boven op haar hoofd plat legde en zorgvuldig een lijntje tekende

om er daarna de naam en datum bij te zetten. Het was niet gewoon een registratie van lengtes, het was een dagboek. Een gastenboek. Bewijs van het toevluchtsoord dat deze keuken was geweest voor een eindeloze stroom opgroeiende kinderen. Een herinnering aan de maaltijden die ze voor Jan en alleman had gekookt, van kalkoendinosaurussen (wat voor afkeuring van de andere moeders zorgde, maar dat kon haar niet schelen) tot pasta alla puttanesca. Adviezen die ze had rondgestrooid, de heisa van het huiswerk, verjaardagen die gevierd waren. Maar nu waren Izzy en Nate allebei weg: Izzy was voor haar tussenjaar ergens in Zuid-Amerika (angstaanjagend) en Nate zat in het derde jaar van zijn vierjarige businessopleiding in Kopenhagen (minder angstaanjagend).

Juliet opende de deksel van de gereedschapskist die op de keukentafel stond en haalde er een schroevendraaier uit.

‘O nee.’ Stuart kende haar goed genoeg om te weten wat ze ermee van plan was.

‘Ze gaan het helemaal verbouwen, ze halen alles eruit. Ik hoorde het ze zeggen toen ze kwamen kijken.’ Juliet begon de deurpost los te wrikken.

Stuart pakte de schroevendraaier uit haar hand en legde zachtjes zijn andere hand op haar schouder. ‘Dan gaan ze klagen bij de notaris.’

‘Kan me niet schelen. Dit is een deel van de geschiedenis van ons gezin.’

Haar blik werd wazig door de tranen en ze drukte haar handpalmen tegen haar ogen. Stuart keek haar aan.

‘Ik haal ’m er voor je af. Dan koop ik gewoon even een andere deurpost bij de doe-het-zelfzaak en die zet ik erin.’

Ze glimlachte naar hem. Hij kon er nog steeds niet tegen als ze huilde. Dan probeerde hij haar nog steeds te troosten. En zij had nog steeds die overweldigende drang om in ruil daarvoor voor hem te zorgen. Hoe moesten ze het zonder elkaar redden? Hun

leven samen was een naadloze samenwerking geweest, de een voorzag de ander zonder gekibbel of gedoe van wat diegene nodig had.

Maakten ze nou een verschrikkelijke fout?

Of was deze scheiding een verstandig, volwassen, overdacht besluit dat voor hen beiden zou leiden tot vrijheid om met de rest van hun leven te doen wat ze wilden? Een modern besluit, een besluit dat door veel van hun vrienden met bevreemding, zo niet enige afgunst, ontvangen was. Stellen die ook uit elkaar gegroeid waren, wier verschillen overduidelijk werden toen de kinderen eenmaal waren uitgevlogen, maar die elkaar tolereerden omdat het alternatief zo heftig leek.

Er waren geen grenzen overschreden. Er was geen sprake van ontrouw. Niet eens van echt veel ruzies.

Maar Juliet kon precies het moment aanwijzen waarop het was gaan kraken. Het was begonnen toen Stuart zich zes jaar geleden had ingeschreven voor de marathon van een liefdadigheidsorganisatie, onder druk van een paar jeugdige collega's van kantoor. De langste afstand die Stuart tot dat moment had gelopen, was naar de supermarkt aan het eind van hun straat, maar iets in deze uitdaging had hem aangetrokken. Misschien het feit dat zijn taille tien centimeter gegroeid was en dat hij een beetje gruwde van zijn uitgedijde middelbare lichaam. Juliet had hem betrappt toen hij zichzelf en profil bekeek, de angst blinkend in zijn ogen. 'Ik heb een buikje,' had hij verzucht.

'Het is een bierbuikje,' had Juliet gezegd. 'Suiker zet zich om in vet. Als je even stopt met drinken, dan komt het wel weer goed.'

Ze had genoeg artikelen geschreven over aankomen en wonderdiëten om dat te weten. Volgens haar was het allemaal heel simpel: minder eten, meer bewegen, geen troep tot je nemen. Het lukte haar, zo ongeveer, om tussen maat 38 en 40 te blijven door veel groente te eten, brood en koekjes te vermijden en twee keer per week te zwemmen. En om de paar dagen even niet te drinken. Ze

dronken te veel. Iedereen van hun leeftijd dronk te veel. Het was gebruikelijk om met zijn tweeën anderhalve fles wijn te drinken op een doordeweekse avond. Maar dat had gevolgen voor gewicht, huid en gemoed.

Stuart brak met die gewoonte door de griezelige stap te zetten om te stoppen met drinken. De marathon bleek het begin van een obsessie. Elke zaterdag een rondje hardlopen in het park. Zondag zware fietstochten, weer of geen weer. In zijn strakke glanzende lycra zag hij er met helm op uit als een alien. En daar was nu nog klimmen bijgekomen, zijn meest recente passie – als Juliet er alleen al aan dacht, verstijfde ze vanbinnen. En door al die inspanning die het vergde om zijn lichaam een steile rotswand op te kunnen hijsen en zijn hartslag voortdurend in de gaten te houden, had hij nergens anders meer tijd voor.

Ze zagen elkaar bijna nooit meer. Stuart ging 's avonds naar de sportschool. Juliet ging naar evenementen voor genodigden, openingen van restaurants en boekpresentaties, het verlengde van haar werk als freelance lifestyle-journalist en ghostwriter. En toen ze een klein jaar geleden bespraken of ze misschien Persimmon Road zouden verkopen – het pand was enorm in waarde gestegen vanwege de scholen in de buurt, dus het leek het goede moment om het te gelde te maken nu Nate en Izzy klaar waren met school – wilden ze allebei iets totaal anders.

Juliet wilde iets kleins, met historische elementen en karakter.

Stuart wilde iets straks, ruim en met niet al te veel spullen.

‘We zouden ieder de helft van een huis naar eigen smaak moeten inrichten,’ had Stuart gegruist, en Juliet had hem aangekeken terwijl ze beiden hetzelfde dachten. Wat een opmerking voor de vuist weg was geweest, was nu een realiteit. Een ‘bewust ontkoppelen’ waarvoor ze zich nu ondertussen eindeloos aan het verontschuldigen waren met veel te veel uitleg, terwijl er veel meer voor- dan nadelen aan zaten: ze waren nog steeds goede vrienden, maar ze zouden de opbrengsten van de verkoop van het huis delen en ieder van hen

zou ergens iets kopen wat paste bij de volgende fase van zijn of haar leven. Het voelde natuurlijk, logisch en gemakkelijk.

Het leek misschien een beetje ongepast om weg te lopen uit een huwelijk van vijftintig jaar dat niet op instorten stond, maar ze hadden toch gekozen voor keuzevrijheid boven het constante compromis. Waarom zou de een moeten leven in het droomhuis van de ander als ze allebei hun eigen huis zouden kunnen hebben? Waarom zouden ze proberen compatibel te zijn als ze dat niet waren? Juliet had net zo weinig zin om met Stuart op fietsweekend te gaan als hij had om mee te gaan naar een toneelvoorstelling in het National Theatre. Was het niet veel beter dat ze ieder hun eigen weg gingen in plaats van dat ze zich vol schuldgevoel de hele tijd moesten excuseren?

‘En het betekent ook dat we er echt naar uit zullen kijken als we elkaar gaan zien,’ had Juliet uitgelegd aan haar leesclubje dat haar vragend had aangestaard. ‘Dit lijkt ons beter dan dat je in een neerwaartse spiraal komt van verwijten en wederzijdse desinteresse. We vinden elkaar nog steeds echt leuk. En diep vanbinnen zullen we altijd van elkaar houden. Maar we willen geen gezamenlijk leven meer leiden.’

Ze had er nog geen artikel over geschreven. Na jaren van artikelen over van alles en nog wat, van waar zwangere vrouwen naar smachtten tot de sociale hiërarchie op een kinderspeelplaats tot de perimenopauze, wist ze nog steeds niet of dit experiment zou slagen en ze had niet het gevoel dat ze het nu al zou kunnen aanraden. Misschien over een paar jaar, als de voordelen zich hadden bewezen, dan zou ze haar model voor een vriendschappelijke scheiding op middelbare leeftijd met de wereld delen. Ze zag de lezerscommentaren al voor zich. Tachtig procent zuur gezeik; twintig procent ‘ga ervoor’.

Stuart had een appartement gekocht op de derde verdieping van een nieuw gebouwd complex vlak bij de Thames in Richmond en zette een roeiapparaat in de logeerkamer, zoals Kevin Spacey in de

serie *West Wing* ook had gedaan. Juliet had nog niets. Ze had meer dan tien appartementen bekeken, maar geen ervan was helemaal wat ze zocht. Ze wist niet precies wat ze wilde, ze wist alleen wat ze niet wilde.

De vrijheid oefende een overweldigende druk uit.

2

Tegen tien was alles weg. Tot op de laatste doos meegenomen door de verhuizers naar het appartement van Stuart of de opslag van Juliet op een industrieterrein vlakbij. Het huis was een lege schil, geen spinnenweb of stofnest te zien, geen veeg op een raam of vingerafdruk op een spiegel.

‘Nou,’ zei Stuart, ‘ik kan maar beter naar mijn appartement gaan zodat ze alles op de goede plek neerzetten.’ Hij spreidde zijn armen. ‘Hug.’

Juliet stapte in zijn omhelzing, perste haar armen krachtig om zijn strakke middel en probeerde de paniek over het afscheid van Stuart te onderdrukken. Ze zou hem kunnen blijven zien wanneer ze maar wou.

‘Zo,’ zei hij. ‘Vandaag begint het vrijgezelle leven.’

‘Wat je ook maar van plan bent,’ zei ze, ‘zet geen Fiecra-foto’s op Tinder.’

‘Fiecra?’ Hij begreep haar speelse woordjes heel vaak niet. Deze had ze zelf verzonnen.

‘Fiets-lycra. Geen enkele vrouw wil zo’n korte broek zien. Je moet het niet persoonlijk opvatten. Het is gewoon een algemene regel. Geen Fiecra, en geen foto’s met een gigantische karper of pullen bier.’

Hij stootte een lachje uit. ‘Is goed.’ Met tot spleetjes geknepen ogen keek hij haar aan. ‘Heb je al op een datingapp gekeken dan?’

Hij was niet jaloers, gewoon nieuwsgierig.

‘Hemel, nee,’ zei ze. ‘Het hoort bij mijn werk dat ik dit soort dingen weet.’

‘Nou, als je wel gaat kijken,’ zei hij, ‘weet dan dat je een verpletterende schoonheid bent en laat niemand je het gevoel geven dat het niet zo is.’

Ze slikte. Ze had spijt van het Fiecria-advies, het was gemeen. Al was het wel een goed advies, want hij had daar echt geen idee van. Wie naar rechts swipete bij Stuart, was een geluksvogel. Al stelde ze zich voor dat hij waarschijnlijk wel iemand zou tegenkomen tijdens een rondje hardlopen in het park. Een slanke fitness-freak die eiwitshakes voor hem zou maken en roerbaktofu. Ze stelde zich voor dat ze elkaar Northface-jacks zouden geven met kerst, en dat ze verantwoorde, vreugdeloze vakanties zouden vieren in een tweepersoonstent op een woest en winderig modderig stuk land.

Wat was er gebeurd met die vent met wie ze die zomer een kan Pimm’s soldaat had gemaakt buiten bij een pub aan de oever van de Thames, jaren geleden? Ze waren teruggelopen naar haar appartement toen, gearmd, en hadden ‘Live Forever’ gezongen, zwalpend over het voetpad van Hammersmith. Hij voelde veilig en was ongecompliceerd en grappig. Ze realiseerde zich dat veilig niet zo sexy was als gevaarlijk, maar het was precies wat ze nodig had na alle gebeurtenissen. Ze hadden nauwelijks ruzies gehad. Hun relatie was nooit heel gepassioneerd geweest, maar het was oké. Geen melodrama, geen gesmijt met servies, geen gemok.

Eventjes voelde ze paniek over wat ze allemaal opgaven. Maar zoals Stuart maar steeds bleef zeggen, ze gaven niks op. Ze gaven er gewoon een andere vorm aan.

‘Nou, dag dan,’ zei hij nu, en hij gaf haar een kneepje in de schouder.

Ze keek hoe hij de deur uit liep en op zijn fiets sprong. Met een steek van affectie, maar meer niet, wierp ze een blik op zijn onherkenbare, magere kont. Daar ging hij, haar geliefde, aardige, nu ex-man, op de fiets zijn nieuwe toekomst tegemoet met een BMI van 24 en een schoon geweten.

Zodra hij in de verte verdwenen was, rende ze naar boven naar de badkamer. Ze keek in de spiegel en dacht aan al die verschillende versies van zichzelf die ze jarenlang op Persimmon Road 42 had bestudeerd. De pittige jonge journaliste. De pasgetrouwde bruid. De uitgeputte moeder van de eerste, en daarna nog een baby. De voorzitter van het oudercomité van de school. De tijdschrijftredacteur die op haar veertigste een vaste baan had opgegeven om te gaan freelancen en op zolder te gaan zitten schrijven. De allerbeste organisator van straatfeestjes omdat ze zich niet druk maakte om dingen die er niet toe deden, maar haar best deed voor dingen die wél belangrijk waren. Wie gaf nou een feestje in haar kenmerkende achteloze sexy stijl bestaande uit een zwarte leren broek met wit overhemd, half openhangend, een schouder bloot, blote voeten en kersenrode teennagels, haar donkere haar in een rommelige knot? Zou ze nog steeds weg kunnen komen met die look? Of was het tijd voor iets ingetogeners en netters?

Op dit moment zag ze er niet op haar best uit. Haar haar zat in een strakke paardenstaart. Het rafelige oude T-shirt en de joggingbroek die ze had aangehad bij het schoonmaken van het huis konden zo de vuilnisbak in. Haar huid was grijs van het vuil, en het zweet van alle inspanningen was opgedroogd. Ze trok haar neus op en tastte naar een schaartje in de tas die ze mee naar boven genomen had.

Op een YouTube-video had ze een paar keer gezien hoe het moest en ze dacht dat het wel zou kunnen lukken. Ze trok het elastiekje om haar paardenstaart een beetje losser, boog haar hoofd naar beneden en knipte de uiteinden van haar staart af. Ze zwaaide haar hoofd weer recht, schudde haar haar los en grinnikte naar haar spiegelbeeld. Daar was het, de perfecte, net-uit-bed-bob tot haar kaaklijn. Hier en daar knipte ze nog wat in de haarlijn, om hem minder hard te maken, liet haar haar een beetje opbollen en knikte goedkeurend. Als ze het eenmaal gewassen had, zou het perfect zijn. Ze zette de hete kraan van de douche aan.